

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiného, Ph.D., v právní věci žalobce **Z. M.**, zast. JUDr. Raem Uppaluri, advokátem se sídlem Hybernská 20, Praha 1, proti žalovanému **Ministerstvu zemědělství**, se sídlem Těšnov 65/17, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2015, č. j. 31939/2015-MZE-17221,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný zamítl podané odvolání a potvrdil rozhodnutí Ústředního kontrolního a zkušebního ústavu zemědělského (dále též „ÚKZÚZ“), ze dne 23. 4. 2015, č.j. UKZUZ 033785/2015. Tímto rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 40.000,- Kč za správní delikt podle § 79g odst. 1 písm. g) zákona č. 326/2004 Sb., o rostlinolékařské péči a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „rostlinolékařský zákon“). Správní delikt spočíval v tom, že žalobce v roce

2013 a v roce 2014 na zemědělské půdě o výměře 38,77 ha, která je zařazena do ochranného pásma vodních zdrojů II. stupně aplikoval přípravky, které jsou z použití v ochranném pásmu vodního zdroje II. stupně vyloučeny.

II. Stručné shrnutí obsahu žaloby

[2] Ve včas podané žalobě žalobce stručně připomněl skutkový stav věci. Konstatoval, že obhospodařuje zemědělskou půdu o výměře 564,59 ha. Jak bylo zjištěno při kontrole ÚKZÚZ, v roce 2013 a 2014 žalobce v části o výměře 38,77ha, která je v ochranném pásmu hygienické ochrany vodního zdroje, aplikoval zapovězený prostředek na ochranu rostlin. Ve správním řízení se žalobce domáhal jeho zastavení, neboť se domníval, že byly dány důvody pro upuštění od pokuty dle § 79i odst. 8 rostlinolékařského zákona. Zjištěným protiprávním jednáním totiž nemohlo dojít k ohrožení chráněného zájmu. Z vyjádření Obecního úřadu v Nunčicích ze dne 15. 12. 2014 totiž vyplývá, že potenciální zdroj vody, pro který bylo ochranné pásmo zřízeno, nebyl nikdy osazen čerpacím zařízením. Zdrojem vody pro obec je veřejný vodovod. Z tohoto důvodu obec ochranné pásmo nikdy v terénu nevyznačila a občanům není jeho existence známa. Žalobce se rovněž bránil tím, že jemu osobně nikdy rozhodnutí o zřízení ochranného pásma nebylo doručeno a za tentýž skutek byl postižen krácením dotací za rok 2014. Posuzované jednání žalobce je tedy nutno posoudit jako nevědomou nedbalost, ke které došlo v souvislosti s nesprávným postupem správních orgánů, kterým je nedoručení rozhodnutí o zřízení ochranného pásma a absence výstrahy v terénu.

[3] Správní orgány nepřihlédly ke skutkovým okolnostem věci, nevypořádaly se s tvrzeními žalobce. Postupovaly cestou nepřipustného formalismu, delikttní odpovědnost žalobce vyvodily z naplnění znaků skutkové podstaty a nikoli z míry ohrožení zájmu chráněného zákonem. Závěr, že uložená pokuta 40 000 Kč není likvidační, je bezvýznamný. Úvahu o pokutě nelze takto odbýt, bez konkretizace dalších možností. V daném případě je uložení sebezmenší pokuty nepřiměřeně přísným opatřením. Není zřejmé, proč bylo přistoupeno k přísnější sankci, jakou je uložení pokuty, když výchovnou roli přestupkového řízení by v daném případě zaručilo samotné projednání věci, popřípadě mohlo dojít k napomenutí dle §12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „přestupkový zákon“).

[4] Žalobce si je vědom, že uložená pokuta není vysoká a likvidační v rámci dané sazby, to nic nemění na tom, že mechanické a formalistické ukládání pokut snižuje autoritu státu a je vnímáno jako snaha o nepřímé zdanění. Je nutno přihlédnout i k tomu, že podle §30 odst. 9 zákona č. 254/2001 Sb. vodního zákona měl vodoprávní úřad z úřední povinnosti rozhodnout o zrušení ochranného pásma.

[5] Žalobce nepolemizuje ani s tím, že žalobce měl možnost si na stránkách Ministerstva zemědělství ověřit informace o ochranných pásmech vodních zdrojů. V předmětné věci je však nutno přihlédnout k tomu, že žalobce v místě vyrůstal, v terénu nebylo ochranné pásmo výstražnými cedulemi nijak vyznačeno, žádné rozhodnutí v tomto směru mu nebylo doručeno. Žalobce věděl, že je v obci vodovod, neměl tedy důvod si existenci ochranného vodárenského pásma zjišťovat a ověřovat.

[6] Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[7] Žalovaný konstatoval, že žalobu považuje za nedůvodnou, navrhol tedy její zamítnutí. Žalobní námitky se v zásadě kryjí s námitkami obsaženými v odvolání, žalovaný tedy odkazuje zejména na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

[8] Pokud žalobce namítl, že se správní orgány obou stupňů nevypořádaly s tvrzeními žalobce týkajícími se otázky ohrožení chráněného zájmu a postupovaly „cestou nepřipustného formalismu“, neboť odpovědnost žalobce vyvodily z naplnění znaků skutkové podstaty a nikoli z míry ohrožení zájmu chráněného zákonem, přičemž poukázal na to, že dotčený vodní zdroj není využíván ani osazen čerpacím zařízením, jedná se o skutečnost, která nezbavuje žalobce deliktů odpovědnosti. Podstatné je, že existuje platné rozhodnutí o stanovení pásma ochranného zdroje. Zákon nerozlišuje vodní zdroje aktivně využívané a nevyužívané, ochrany požívají i vodní zdroje aktivně nevyužívané, což vyplývá z ust. § 30 odst. 1 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (dále jen „vodní zákon“). Omezení stanovená v ochranném pásmu je třeba vždy dodržovat. Vyjádření starosty obce Nučice je bezpředmětné, je z něho pouze zřejmé, že zastupitelstvo bude jednat o jeho zrušení, výsledek jednání není znám, rozhodné je, že v době aplikace přípravku ochranné pásmo existovalo. Navíc je zřejmé ze zápisu z jednání zastupitelstva obce č. 7/2014 ze dne 24. 9. 2014, na kterém byla projednávána i žádost žalobce o zrušení ochranného pásma vodního zdroje, že řada obyvatel obce odebírá vodu ze studny. Tato skutečnost zdůrazňuje objektivní potřebu dbát na dodržování povinností týkajících se vodních zdrojů v obci.

[9] Žalobce namítl, že namísto pokuty měl být použit méně citelný druh postihu, k jeho potrestání stačil již samotný fakt projednání „přestupku“, popřípadě jeho napomenutí dle § 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „přestupkový zákon“). Žalovaný však k tomu uvádí, že žalobce je podnikající fyzickou osobou, která je při porušení povinností stanovených rostlinolékařským zákonem postihována na základě ustanovení o jiných správních deliktech, nikoli podle přestupkového zákona. Žalovaný odkázal na definici přestupku dle § 2 odst. 1 přestupkového zákona: *„Přestupkem je zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin.“* Dále žalovaný připomněl, že odpovědnost za jiné správní delikty je postavena na principu objektivní odpovědnosti.

[10] K námitce, že byly dány důvody pro upuštění od uložení pokuty dle § 79i odst. 8 rostlinolékařského zákona, žalovaný konstatoval, že vzhledem ke znění uvedeného ustanovení to možné nebylo, neboť nebyly splněny podmínky zde předpokládané. Nedošlo k nápravě protiprávního stavu a nebylo možné vyloučit poškození životního prostředí – zdroje vody, k němuž bylo ochranné pásmo zřízeno.

IV. Podání žalobce ze dne 22. 2. 2016

[11] Žalobce uvedl, že již v prosinci 2015 podal u Městského úřadu v Černošicích, který je vodoprávním úřadem, návrh na zrušení ochranného vodárenského pásma v katastru obce Nunčice, dosud však o něm nebylo rozhodnuto, a to v rozporu se správními lhůtami. Žalobce

požádal o přerušení řízení do pravomocného skončení řízení o zrušení ochranného vodárenského pásma.

[12] K vyjádření žalovaného konstatoval, že jeho argumentace odporuje duchu a podstatě vodního zákona, jedná se o samoúčelné zneužití represivních možností státu bez srozumitelného odůvodnění. V §30 odst. 9 vodního zákona je zakotvena povinnost vodoprávního orgánu ochranné pásmo zrušit, odpadne-li důvod ochrany. Jedná se o situaci, které je předmětem řízení, zdroj vody nebyl aktivován po téměř čtvrtinu století.

[13] Ochranné pásmo bylo zřízeno proto, že se uvažovalo o zajištění pitné vody z vrtů, což nikdy nebylo zrealizováno. Eventuální studny občanů jsou chráněny protiimisními ustanoveními občanského zákoníku, nespádají pod režim posuzovaného ochranného pásma. Ze zápisu zastupitelstva, který zmiňoval žalobce, vyplývá, že starosta obce již v roce 2014 doporučil zrušení ochranného pásma a je zřejmé, že obec takové zrušení od vodoprávního úřadu očekávala.

V. Jednání konané dne 21. 11. 2017

[14] Při jednání žalobce prostřednictvím svého advokáta nikterak nezpochybňoval skutkový stav věci, pokud se týče naplnění skutkové podstaty správního deliktu. Zdůrazňoval však okolnosti, pro které dle jeho názoru mělo být upuštěno od potrestání, které uvedl již v žalobě. Především zopakoval, že ochranné pásmo na předmětných pozemcích nebylo nikdy vyznačeno. Žalobce, který v dané oblasti bydlí a narodil se zde, o něm neměl žádné povědomí, rozhodnutí o jeho zřízení mu nebylo doručeno. Ani ostatní obyvatelé o existenci ochranného pásma nemají povědomí. Po jeho zřízení byl v obci vybudován vodovod, ochranné pásmo tedy nemá opodstatnění. Vodní zdroj, který byl chráněn, nebyl nikdy využíván a je zřejmé, že s jeho využitím se nepočítá ani v budoucnu, probíhá proces jeho zrušení. Žalobce se tedy svým jednáním nedopustil žádného ohrožení. Vodoprávní orgán si musí být vědom, že je chráněno něco, co se ani v budoucnu nebude užívat, předmětný vodní zdroj není veden ani v rámci záložních zdrojů. Ochranné pásmo mělo být s ohledem na znění §30 odst. 9 vodního zákona zrušeno z úřední povinnosti.

[15] Žalovaný setrval na svém stanovisku uvedeném v písemném vyjádření k věci. Zdůraznil, že správním orgánům v řízení nepříslušelo přezkoumávat rozhodnutí vodoprávního orgánu o zřízení ochranného pásma vodního zdroje, musely vycházet z toho, že ochranné pásmo existuje.

VI. Posouzení věci soudem

[16] Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí stavebního úřadu včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[17] Jak je zřejmé z rozhodnutí Okresního úřadu Praha západ ze dne 27. 2. 1995, č.j. Vod 235/4183/93 /Liš, které je součástí správního spisu, dle §19 zákona č. 138/1973 Sb. o vodách bylo pro zásobování obcí Nučice a Tachlovice pitnou vodou zřízeno pásmo hygienické

ochrany vodních zdrojů pro odběr podzemních vod 1. a 2. stupně. Pozemky o výměře 38,77ha, které obhospodařuje žalobce, byly tímto rozhodnutím zahrnuty do ochranného pásma hygienické ochrany vodního zdroje II. stupně. Žalobce proti tomuto zjištění nevzněl žádné námitky, nejedná se o spornou otázku. Rovněž nevznášel žádné námitky proti zjištění, že v letech 2013 a 2014 na uvedených pozemcích zařazených do ochranného pásma vodních zdrojů II. stupně aplikoval přípravky, které jsou z použití v tomto ochranném pásmu vyloučeny. Neměl výhrady ani proti právní kvalifikaci svého jednání, domníval se však, že při posuzování věci je možno postupovat rovněž podle zákona o přestupcích, přičemž na jeho jednání je možno nahlížet nanejvýš jako na nevědomou nedbalost. Je přesvědčen, že vzhledem k okolnostem případu mělo být upuštěno od potrestání, neboť nemohlo dojít k ohrožení chráněného zájmu s ohledem na skutečnost, že ochranné pásmo nemělo opodstatnění a žalobce o něm ani nevěděl. Probíhá řízení o jeho zrušení, na které by měl soud vyčkat a řízení o žalobě přerušit.

[18] Soud především konstatuje, že při přezkumu správních rozhodnutí vychází v souladu s §75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s.ř.s.“), ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Rozhodující tedy je existence ochranného vodního pásma vodního zdroje v době rozhodování správního orgánu a samozřejmě především v době posuzovaného správního deliktu. Na posouzení věci nemá vliv, zda ochranné pásmo bude v budoucnu zrušeno. Z tohoto důvodu soud nepřerušoval řízení z důvodu vyčkání na rozhodnutí o zrušení ochranného pásma.

[19] Soud se ztotožňuje se závěry správních orgánů, že posuzované jednání žalobce není přestupkem podle přestupkového zákona založeným na subjektivní odpovědnosti. Podle §2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích *„přestupkem je zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin“*. Posuzované jednání je však správním deliktem podle §79g odst. 1 písm. g) ve spojení s §49 odst. 1 písm. a) a zákona o rostlinolékařské péči a dále ve spojení s čl. 55 a 31 nařízení Evropského parlamentu a Rady(ES) č. 1107/2009 ze dne 21. 10. 2009. Věc je tedy nutno posuzovat dle zákona o rostlinolékařské péči a nelze na ni aplikovat ustanovení zákona o přestupcích. To platí i pro žalobcem navrhovaný postup dle §11 odst 3 zákona o přestupcích (požadavek na upuštění od uložení sankce). V předmětné věci tedy správní orgány nemohly upustit od uložení sankce dle tohoto ustanovení.

[20] Podle odst. 1 §3 zákona o rostlinolékařské péči, který upravuje základní povinnosti fyzických a právnických osob, *„Fyzická nebo právnická osoba, která pěstuje, vyrábí, zpracovává anebo uvádí na trh rostliny, rostlinné produkty nebo jiné předměty, a vlastník pozemku nebo objektu nebo osoba, která je užívá z jiného právního důvodu, jsou povinni a) zjišťovat a omezovat výskyt a šíření škodlivých organismů včetně plevelů tak, aby nevznikla škoda jiným osobám nebo nedošlo k poškození životního prostředí anebo k ohrožení zdraví lidí nebo zvířat, b) používat k ošetřování rostlin, rostlinných produktů a jiných předmětů proti škodlivým organismům pouze přípravky, pomocné prostředky a mechanizační prostředky povolené k používání podle tohoto zákona, a to způsobem, který nepoškozuje okolní porost, zdraví lidí a zvířat nebo životní prostředí.“* Podle odst. 2 uvedeného § *„Fyzické a právnické osoby, které jsou povinny plnit povinnosti uložené jim tímto zákonem, jsou povinny plnit v oblasti rostlinolékařské péče také úkoly vyplývající pro ně z přímo použitelných právních*

předpisů Evropské unie.“ Z uvedeného vyplývá, že deliktní odpovědnost dle zákona o rostlinolékařské péči je založena na objektivním principu, není tedy možno ani nutno posuzovat otázku zavinění, není podstatné, zda se jednalo o úmysl či nedbalost.

[21] Ve věci nebylo možno přistoupit ani k upuštění od uložené pokuty podle §79i odst. 8 zákona o rostlinolékařské péči. Podle tohoto ustanovení *„kontrolní orgán může upustit od uložení pokuty v případě, kdy došlo k nápravě protiprávního jednání v souladu s opatřením uloženým podle § 75 nebo bezprostředně poté, kdy bylo zjištěno porušení povinnosti, a zjištěným protiprávním jednáním nemohlo dojít k poškození zdraví fyzických osob, zvířat nebo životního prostředí.“* Jak správně konstatoval žalovaný, použití tohoto ustanovení je podmíněno nápravou protiprávního jednání v souladu s opatřením uloženým v rámci úředního opatření nebo ihned poté. S delším časovým odstupem od příslušného porušení povinností tedy k upuštění od uložení pokuty není možno přistoupit. Soud konstatuje, že v předmětné věci, kdy došlo k použití nepovolených přípravků na ochranu rostlin, vzhledem k okolnostem případu, kterými byl časový odstup a sama podstata deliktu, nebylo ani možno toto jednání jakkoliv napravit.

[22] Žalobce rovněž argumentoval tím, že ochranné pásmo bylo zřízeno bezdůvodně, příslušný zdroj pitné vody nebyl nikdy využíván, v obci je vodovod, žádný chráněný zájem tedy nebyl porušen, ochranné pásmo nebylo v terénu vyznačeno, přístup správních orgánů je formalistický, pokud za této situace uložily pokutu. Soud ve shodě se správními orgány setrvává na názoru, který uvedl již výše, a žalobcem uplatněné argumenty neumožňují upustit od potrestání, to by bylo možno pouze dle §79i odst. 8 zákona o rostlinolékařské péči, v předmětné věci však pro to nebyly splněny podmínky. Na dokreslení věci však soud uvádí následující skutečnosti.

[23] Jak je zřejmé z rozhodnutí o zřízení předmětného ochranného pásma v obci Nučice, která v roce 1993 předkládala návrh, se počítalo s vybudováním odběrového místa pro zásobování pitnou vodou, nebylo specifikováno, kdy k tomu dojde.

[24] Předmětné ochranné pásmo bylo zřízeno podle §19 zákona č. 138/1973 Sb. o vodách. Podle odst. 1 tohoto ustanovení *„ochrannými pásmy se pro účely tohoto zákona rozumějí území stanovená k ochraně vydatnosti, jakosti nebo zdravotní nezávadnosti vodních zdrojů povrchových nebo podzemních vod určených pro zásobování pitnou vodou (dále jen "vodní zdroj")“*. Podle odst. 2 *„ochranná pásma se dělí na ochranná pásma prvního stupně, která slouží k ochraně vodního zdroje v bezprostředním okolí jímacího nebo odběrného zařízení, a ochranná pásma druhého stupně, která slouží k ochraně vodního zdroje v územích stanovených vodohospodářským orgánem tak, aby nemohlo dojít k ohrožení jeho vydatnosti, jakosti nebo zdravotní nezávadnosti.“*

[25] Zákon o vodách z roku 1973 byl zrušen s účinností od 1. 1. 2002 zákonem č. 254/2001 Sb., vodním zákonem. Dle ustanovení § 127 odst. 1, které je součástí jeho přechodných ustanovení, práva a povinnosti založené dosavadními právními předpisy zůstávají zachovány, nestanoví-li tento zákon jinak. Ve vztahu k ochranným pásmům vodní zákon žádnou takovou speciální úpravu nestanovil.

[26] Zdejší soud se ztotožňuje s rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 1. 2014, čj. 30 A 123/2012-51, podle kterého „*Ochrannými pásmy vodního zdroje ve smyslu § 30 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), je nutno rozumět rovněž ochranná pásma stanovená dle § 19 zákona č. 138/1973 Sb., o vodách*“.

[27] Dle § 30 odst. 1 nového vodního zákona (nazvaného Ochranná pásma vodních zdrojů) vodoprávní úřad stanoví ochranná pásma k ochraně vydatnosti, jakosti a zdravotní nezávadnosti zdrojů podzemních nebo povrchových vod využívaných nebo využitelných pro zásobování pitnou vodou s průměrným odběrem více než 10 000 m³ za rok a zdrojů podzemní vody pro výrobu balené kojenecké vody nebo pramenité vody.

[28] Z uvedeného ustanovení vyplývá, že podmínkou pro existenci ochranného pásma vodního zdroje není, aby byl vodní zdroj reálně využíván, postačuje, aby byl využitelný. Nemůže tedy obstát argument žalobce, že nedošlo k porušení chráněného zájmu. Je totiž zřejmé, že mohou být chráněny i vodní zdroje potencionálně využitelné v budoucnu. Dle názoru soudu je výlučně v pravomoci vodoprávního orgánu, zda zachová ochranné pásmo z důvodu možné použitelnosti vodního zdroje v budoucnu. Je možné, že ochranné pásmo zruší vodoprávní orgán z vlastní iniciativy nebo na návrh dle §30 odst. 9 vodního zákona, pokud dopěje k závěru, že vodní zdroj nebude ani v budoucnu využíván. Je tedy zřejmé, že nejprve musí dospět k závěru, že vodní zdroj užíván nebude, což se dosud nestalo. V předmětné věci je rozhodné, že v době spáchání předmětného deliktu ochranné pásmo existovalo, ostatně zrušeno nebylo ani do doby rozhodování soudu, i když je zřejmé, že obec Nučice na jeho zachování netrvá. Soud se ztotožňuje se závěry správních orgánů, že v řízení o předmětném správním deliktu musely vycházet z existence ochranného pásma a rozhodnutí o jeho zřízení nemohly podrobit jakémukoliv přezkumu. Ani soud nemá možnost rozhodnutí vodoprávního orgánu podrobit v tomto řízení jakékoli revizi.

[29] Žalobce namítal, že v řízení mělo být vzato v úvahu, že ochranné pásmo nebylo v terénu nijak vyznačeno. Jak soud zjistil z rozhodnutí o zřízení předmětného **ochranného pásma, mezi podmínkami zde uvedenými bylo stanoveno označení a oplocení pouze pro ochranné pásmo I. stupně, nikoliv pro ochranné pásmo II. stupně. Zákon o vodách povinnost** označení a oplocení neobsahoval. Dne 10. června 1999 byla vydána Ministerstvem životního prostředí dosud platná prováděcí vyhláška č. 137/1999 Sb., kterou se stanoví seznam vodárenských nádrží a zásady pro stanovení a změny ochranných pásem vodních zdrojů. Podle §5 odst. 2 této vyhlášky „*hranice ochranných pásem se vyznačují podle rozhodnutí vodohospodářského orgánu o stanovení ochranných pásem na viditelných místech tabulemi s nápisem "ochranné pásmo x stupně vodního zdroje"; je-li vodohospodářským orgánem stanoven zákaz vstupu, pak i textem "nepovolaným vstup zakázán". Ochranné pásmo druhého stupně se v terénu označuje obvykle pouze v místech se zvýšeným nebezpečím znečištění vodního zdroje a v místech křížení hranice ochranného pásma s komunikacemi. Probíhá-li ochranné pásmo vodní hladinou nádrže, umístí se tabule na plovoucí zakotvené bóje.*“ Z uvedeného je zřejmé, že obligatorní povinnost označit ochranné pásmo II. stupně není stanovena.

[30] Žalobce požadoval upuštění od potrestání, zároveň uváděl, že sankce je nepřiměřená. Podle §79i rostlinolékařského zákona odst. 2 „*při určení výměry sankcí právnické osobě se*

přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán“. Podle odst. 6 „na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby“.

[31] Správní orgán prvního stupně při určení výše sankce odkázal na znění §79i rostlinolékařského zákona odst. 2. Vzal v úvahu, že žalobce použil přípravky vyloučené z použití v ochranných pásmech vodních zdrojů, uvedl, na jaké ploše byly aplikovány, připomněl, jaké povinnosti má žalobce jako uživatel pozemků v případě použití přípravků k ochraně rostlin, zdůraznil, že ochrana vodních zdrojů je důležitou součástí zemědělské činnosti. Přihlédl k tomu, že se jedná o první případ správního deliktu u žalobce v oblasti rostlinolékařské péče a pokuta má především preventivní charakter. Byla uložena při spodní hranici, odpovídá zásadě přiměřenosti, pro účastníka nemá likvidační charakter.

[32] Žalovaný neshledal žádné pochybení správního orgánu prvního stupně, v odůvodnění výše pokuty reagoval rovněž na odvolací námitky, konstatoval, že skutečnost, že žalobce byl v souvislosti s předmětným správním deliktem krácen rovněž na dotacích, nemá na věc vliv. Krácení dotací v souvislosti s předpisy EU a ČR nenahrazuje sankce za nedodržení příslušných ustanovení rostlinolékařského zákona.

[33] Soud se s hodnocením správních orgánů ztotožňuje. Nespatřuje pochybení v tom, že se při stanovení výše pokuty nezabývaly námitkami ohledně rozhodnutí o zřízení ochranného pásma a samotné jeho existence, neboť jak uvedly dříve v rámci odůvodnění, nepřísluší jim přezkoumávat rozhodnutí vodoprávního orgánu a posuzovat existenci a vymezení ochranného pásma. Žalobce jako podnikající fyzická osoba měl možnost na stránkách Ministerstva zemědělství v systému LPIS vyhledat informace o ochranných pásmech, což žalobce nepopřel, připustil to i v žalobě.

[34] Soud uzavírá, že uloženou pokutu ve výši 40 000 Kč pokládá za přiměřenou, a to vzhledem k okolnostem případu a rovněž s ohledem na to, že za správní delikt dle §79g odst. 1 písm. g) rostlinolékařského zákona může být podle odst. 2 téhož ustanovení uložena pokuta až do výše 1.000.000 Kč a podle odst. 3 lze vedle pokuty uložit i zákaz činnosti do dvou let.

VII. Závěr a náklady řízení

[35] Krajský soud v Brně tedy shledal žalobní námitky neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.

[36] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 21. listopadu 2017

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu